

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נח.

עין משפט
נר מצוה

מח א מיי פ"ד מהלכ
 סוטה הלכה ז:
 מח ב מיי פ"ג שם הלכה
 3:
 ג ג מיי שם הל' ח ופ"ג
 הלכ' ז:
 ג ד מיי שם פ"ג הלכה
 ה:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) נראה דיש להוסיף, וכו' אלף דקני לה כשהיא ארוסה ואיסתתרה וקמשקה לה כשהיא נשואה.

מוסף רש"י (המשך)

[illegible]

דהני תנאי. דסגא קמא סבר אוכלות משלו ואוכלות בחרומה דלזין חופה פוסלתא מלכאוב בחרומה דלזין חופה לפסולת יורבי ישמעאל סבר דיש חופה דקאמר רב שאין ביצתה מאכילתא ויורבי נמי פוסלתא מן התרומה אפילו היל כן דלזין צבתי ישאל קאמר "דלזין חופה מאכילתא צבא לא

הוה פליג תנא קמא לפי מה שפירשתי
דמתני' איירי צבת כהן ולפי מה שפי'
בקונטרס דצבת ישראל נמי פליגי
לדכלה לרבי אלעזר ורבי שמעון
בהגעת הזמן אפילו היא פסולה יש
לפרש כאן שמדקדק מדמקשינין חופה
לביאה כדפי' בקונטרס דמשמע
(ו) שאותה חופה כביאה וזאת לת"ק
כיון דליין חופה לפסולות אמאי
אוכלות משלו וי"ל דלא גרע מהגעת
ומן ואוכלות בתרומה כיון דנכנסה
לחופה דליכא למיחש לנזיגת כוס
ובסימפון ואם תאמר לדכתי פסולות
אמאי אוכלות משלו בעמוד והוא קאי
מזוני לתם להם כדאמרנין צריש יש
מותרות (קמן פה.) וי"ל ללדלדני קמני
אוכלות משלו לאחר מיתה ואוכלות
בתרומה מחיים:

שומרת יבם ובנוסה. וא"ת

היֵאָחַד מִתְּנָהּ עַל זִמְתָּהּ
 דִּבְרָמָה הִיא תֵּנָן (סוֹטָה דף יח:) כֵּל שֶׁאֵילֹו
 מִיִּבְעַל וְלֹא תִהְיֶה אֶסְרוּרָה לוֹ לֹא הִיָּה
 מִתְּנָה עִמָּה וּי"ל דְּהִכָּא נִמְי נֶאֱסְרָה
 כְּדָרֵב הַמְּנוּגָה דְּלֹאֲמַר שׁוֹמֵרֶת יֵצֵא
 שׁוֹמֵרֶת אֶסְרוּרָה לִּבְרָמָה וְצִפִּי שֶׁנִּי דְּסוֹטָה
 (דף יח:) וְשֵׁם מִיֵּיתִי מִיָּנִי סִיעֵתָא
 לְרַב הַמְּנוּגָה וְדָחִי אֶחָד מִי ר' עֲקִיבָא
 הִיא דְּלֹאֲמַר אֵין קִדּוּשִׁין מוֹפְסִין בְּחִיבִי
 לְאֹוֹן וְאִם־ וְהִיכִי מִפִּיק כּוֹלֶהּ מִחַד
 אֲמֵן יִתִּירָא אֲמֵן עַל הָאֵלֶּה אֲמֵן עַל
 הַשְּׁבוּעָה אֲמֵן אִם מֵאִישׁ זֶה אֲמֵן אִם
 מֵאִישׁ אֲחֵר וְאִרְסָהּ וְנִשׁוּאָהּ וְשׁוֹמֵרֶת
 יֵצֵא וְכִנּוּסָהּ וּי"ל דְּחַד אֲמֵן קָאִי אֲכַל
 מֵה דְּכַתִּיב בְּפָרָשָׁה וְאֵלֶּה וְשְׁבוּעָה
 כְּכַתִּיב בְּדִלִּירָו וְכֵן מֵאִישׁ אֲחֵר דְּכַתִּיב
 מִבְּעַלְדֵּי אִישָׁךְ וְאֲמֵן יִתִּירָא לְשׁוֹמֵרֶת
 יֵצֵא וְאִרְסָהּ קִאֲתִיב:

אלא דקני לה כשהיא ארוסה (ג)
ומשקה לה כשהיא נשואה.

דהשתא לא ממעטינן ממתח איש
 כיון דהשתא בשעת השקאה היא תחת
 בעלה ואו"ת ומנלן דקרא משמע
 שהסמירה היא כשהיא נשואה דטומאה
 תחת אישך כתיב וי"ל דכי היכי
 דמרבח מנאש איש קנוי דלירוסין
 בריש אירוסה (סוטה דף ו' וש"ס) ה"נ
 נרבה סמירה:

ונקה האיש מעון. וא"ת ונוקמה

כגון שכל עליה בשוגג
וכשכל עליה לא ידע עדיין שנסתרה
דבר האל הוונת חשיב מנוקה מעון
דהא כי מוקי לה ע"י גלגול לא חשיב
אין מנוקה מעון אם וינתה בזירוסין
אכל על ידי גלגול שאינו יודע בשעת
דמוקין לה הכי כי היכי דלא תיקפי
לו שכיבצת צבל היא ולכן דכותה לא
מטעם דבעינן שמקדים שכיבצת צבל
תה שומרת יבם כו' אקושיא דקדמה
אחא כו' ולא שקדמה שכיבצת צובל
יבם כו' וגררה לר"י כפירוש ראשון
דכרבי יאשיה אחיה ממתינא דשלא
בא עליה יבם צבית חמיה אלא משום
תיא דאמרינן התם ומוקי כוותיה
ל' אלא דקינא לה ומשקה לה כשהיא
יבם אכל בצרורה ליכא מאן דשליג:

לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי חופה. בלא קידושין נמי פסלה: חופה אינה קונה בלא כסף או שטר או קידושי ביאה כדאיחא בפ"ק דקדושין (דף ע"ג:) גישא. לכהן ז' חו ומאי ז' חו כשרות ופסולות: **מכלל דגישא ממז.** בצעילה בתמיה ובי ביאה בפסולה מי איכא למ"ד ללא

פסלה מתרומה דבי נשא אלא פירוש
קא מפרש נישא ר'ל כגון שנכנסו
לתופה ולא נבעלו: אוכלות משלו כו'.
לחופה לא פסלה: אין חופה
מאילינדה. אם בנת ישראל היא ואילינדה
דמשנה אחרונה דתנן (כתובות דף קז.)
ב"ד של ארריהם אררין אלא
אוכלת מתרומה עד שמכנס לחופה
ואמר ר' ישמעאל חופה פסולה אינה
מאכלת וה"ה ביאה. מדמקיש חופה
לביאה משמע דאם בנת כהן היא חופה
פוסלתה כביאתה: ממתי? דמסכת
סוטה: אמן. אמן תרי וימיני לרבות
כל הי: שומרת יבם וכנסה. כלומר
ואם היתה יבמתו וכנסה היבם
משקא אותה ומשבעיה אף על סמירה
שנסמרה בעודה שומרת יבם ומים

מסורת הש"ס

(א) קדושין ב: סוטה י"ח,
(ב) סוטה כג: קדושין ב:
ספרי פ' נשא, ג) סוטה כח.
מז: שבוועת ה. קדושין ב:
ספרי פ' נשא, ד) סוטה
כד: (ה) (ו) קדושין י"ח.
(ז) [במדרש ה,] (ח) ס"א
משום דלא קריא האי מופה
כלל, (ט) ס"א שבוועת,
(י) [וע"ע מוס' קדושין ב:
ד"ה אמנ],

תורה אור השלם

1. וְכָאוּ הַמַּיִם הַמֵּאֲרִירִים
הָאֵלֶּה בַּמַּעֲיָן לִצְבוֹת
בְּטוֹ וּלְנֹפֶל יָרֵךְ וְאֶמְרָה
הָאִשָּׁה אֲמֵן אֲמֵן:
בַּמְדַּבֵּר הַכֹּהֵן
2. וְנִקְחָה הָאִשָּׁה מַעְוֵן
וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת תִּשָּׂא אֶת
עֹנֶהָ: בַּמְדַּבֵּר הַלֵּא
3. וְאֵת כִּי שְׂשִׁית תַּחַת
אִישׁ וְכִי נִטְמָאת וְיִתֵּן
אִישׁ בְּךָ אֶת שִׁבְכָתוֹ
מִבְּלִעֵי אִישׁ:
בַּמְדַּבֵּר הַכֹּהֵן

הגהות הב"ח

(א) גמ' כשהיא ארוסה
ואיסתתרה וקא משקה לה
כשהיא ארוסה: (ב) תוס'
ד"ה אלף וכו' ארוסה
ואיסתתרה ומשקה:

מוסף רש"י

[illegible]

עליה ארוסה בבית אביה דכוותה גבי שומרת יבם שבא וי"ל דהכא כיון דבשעת השקאה יודע שצא עליה צאיסור אפילו צא השקאה מנוקה מעון קרינן ביה: **דכוותה** גבי שומרת יבם ב שומרת יבם צת משתא היא אכל משום קדמה שכיבצא צעל לצועל ללא שומרת יבם דמשמע דמאותו הטעם שאלו מעמידים דלרוסה צבא ים לנו להעמיד בשומרת יבם צבית חמיה ועוד דבייש פרק ארוסה שכיבצא צעל לצועל דקאמר טעמא דכתיבי הני קראי הא לאו הכי לצועל אמר רמי בר חמא משכחת לה כגון שצא עליה ארוס צביי שקונטרס דמטעם שתקדוש שכיבצא צעל קאמר דכוותה בשומרת שטיית שומרת יבם וכנוסה דלדידיה שומרת יבם צת משתא היא כדדמי לתיקוס שכיבצא צעל דלרבי יונתן דפליג עליה התם אפילו צא הדיא דלרוסה ושומרת יבם לא שותות כו' וא"ת וכיון דגני מתני' ארוסה והתנן ארוסה ושומרת יבם כו' ויש לומר דלא פליגי רבי